12.8. 2009 Poslední noc v Taškentu a uzbecko - kyrgyzské hranice

Poslední noc v Uzbekistánu přespáváme v Šuplíku před hotelem a to z důvodu opětné nelogické byrokratické situace, kdy Ovir nám nechce vydat konečná čísla prodloužených víz dokud nepředložíme registraci z hotelu a hotel nám zase nechce vydat registraci, dokud nebudeme mít čísla víz. Mezitím, než se situace vyřešila, byl náš a ostatní pokoje hotelu obsazeny nájezdem indických bysnysmenů. A tak jsme s nostalgickou náladou naposledy použili záchodek ve voaye a druhý den ráno jsme se s Taškentem a s celým Uzbekistánem rozloučili. Cestou na hranice, kdy jsme se ani nestačili najíst, jak jsme upalovali, jsme si slíbili, že sem v nejbližší době nepřijedem J.

Na hranicích jsme si dali poslední z uzbeckých stresů, kdy Žížala nemohla najít bumážku se vstupní deklarací a po posledním opuštěném okýnku jsme opravdu naposledy zamávali. Na kyrgyzskou stranu jsme tedy přišli našláplí řešit další byrokratické záležitosti. Po 2-minuté kontrole vlastního pasu u jediného okýnka! jsme však byli upozorněni, že můžeme vstoupit na kyrgyzskou půdu, že to je vše! Neuvěřitelné! Kyrgyz se nám bude líbit J.

V Oši, v prvním městě na hranicích, jsme se těšili jak to oslavíme a protože jsme celý den nejedli, zapadli jsme do „postele" první restaurace. Nad protékajícím potůčkem, nad neosvětleným stolem, bez jídelního lístku, jsme se však nedomohli jiného, než beraní polévky. A tak Žížala držící bezmasou dietku oslavila vstup na pohraniční půdu lipjoškou a lahví Baltiky 3. Přes ulici jsme si potom zaplatili sprchu v městských lázních a ubytování v Šuplíku u pani na parkovišti s rozkládací postelí (dvě židle proti sobe, přes to žehlicí prkno, deku a na světě je postel jako pro princeznu).

13.8. 2009 Jalalabádské jezero

Slíbili jsme si, že Kyrgyzstán si užijeme a že budeme odpočívat! Hory, koupačka, měsíc pohody. Slavnostně naladěni „slíbíme si, že na sebe budeme jako hodní", jsme se vydali pomalým tempem z Oše směrem na Biškek. Asi po 30km jsme spatřili jezero, mrkli na sebe

svým „odpočívajícím" okem a hodili volant na levou stranu. Nádhera, mezitím co Knoflík jede polní cestou do vnitra přírody, Žížala už loví ve fusaku plavky. Na poli na nás však čeká moloděc v kovbojském klobouku s řetězem přes cestu a s úsměvem žádá vstupné k jezeru. S úsměvem se ptáme v jaké výši a chlapec rozzářen naší veselou náladou požaduje 100 somů. Nechceme si kazit den prvním odíračem turistů a nabízíme krásných 50 somů. A všichni jsou spokojeni. Do té doby, než se prvního plážového muže se zlatými zuby ptáme, kolik se tak „normálně platí". A to byl okamžik, kdy se navršil knoflíkův uzbecký hrneček držený doposud pod pokličkou, a šel dát kovbojovi pár facek za vydřidušství. „Vrať mi mých 30 somů", křičel a když se chlapec držel svého řetězu peníze nechtě vrátit, strkal do něj jako do boxerského pytle. To už na scénu nastoupil tatínek kovboje a Žížala, která ještě Knoflíkovi vynadala, že „do lidí se nestrká a že vůbec neodpočívá!". Majitel maringotky u jezera nám nakonec peníze vrátil, ale nálada byla ztracena. Žížala se šla projít a ze samého zarmoucení nad ztraceným slibem Homolky se málem ztratila ve smrdutém bahně. Knoflík mezitím dvě hodiny hledal ideální místo na parkování. Na usmířenou večer Žížala uvařila příliš chilli polévku, otevřeli jsme si jednu Baltiku trojku a zapálili svíčky. Když nás tam tak moloděc viděl, pozval nás i se svým strýcem na meloun. Nakonec jsme museli těžko zaparkovaný Šuplík přeparkovat blíž k jejich maringotce, aby nás mohli kluci lépe ochránit před nočními bandity. Seznámili jsme se s jejich hlídací fenkou a dvěma toulavými psy a celou noc spali pod hvězdami u jezera, které jsme ještě ani neviděli.

14.8. 2009 Aslambáb

Jezero po ránu bylo přívětivé, průzračná voda u břehu byla po nočním odpočinku prorostlá travou a celé dopoledne, než přišli první oddychající nad melounem a vodkou, se hladina jezera tyrkysově třepetala. Ve stínu stromů u stolečku jsme si vychutnávali ranní čaj a kochali jsme se poklidnou náladou, kdy v celém okolí jsme byli jen my, zádumčivý kovboj a pasoucí se ovce. Z poklidného rozjímání nás vyrušil až postarší Kyrgyz, který si u stánku zakoupil petku Našeho piva a jal se rozjímat s námi nad ztraceným mládím, které tady u jezera strávil. S rozumbradou jsme vydrželi ještě hodinku, ale s ubývající hladinkou jeho moku rostla naše netrpělivost a nakonec jsme ujechali. Knoflík doplatil strážci pláže včerejších 30 somů na „usmířenou" a na základě Rozumbradova doporučení jsme se jeli podívat přes „ořechový tunel" (vlašské ořechy nepocházejí z Řecka, ale z Kyrgyzstánu je, dle místních, do jižní Evropy je přivezl Alexandr Veliký. Na tuto skutečnost je tady každý velmi hrdý) k vodopádům do Aslambábu.

Jak jsme zjistili, k velmi oblíbenému místu jak pro místní, tak zahraniční turisty. Na náměstíčku pulsující vesnice jsme si nechali v turistické kanceláři ukázat veškeré možnosti k ubytování,

trekových okruhů, malých i větších výletů, a nakonec jsme se s autem vyškrábali k „malému vodopádu", kde jsme se pod tíhou davu nechali oprášit ledovými kapkami padající vody. Protože nemáme náladu na zážitky z hromadného obdivu přírody současně s tisíci dalšími obdivovateli, zajíždíme se Šuplíkem na travnatou loučku u potoka za vesnicí a necháváme se kolébat šuměním vody v poloze ležmo po celé odpoledne. Až do pozdního večera s námi na loučce tráví čas spousty odpočívajících posádek aut, jen s tím rozdílem, že my sebou nemáme minimálně dvě lahve vodky. Po všech teplých večerech, ve kterých jsme trávili poslední dva měsíce, byla najednou ve 1300m n/m brzo zima. Žížala si oblékla troje kalhoty, jeden spacák a Knoflík si začal užívat. Konečně normální teploty. Jaká to krása! A ty hvězdy! A ty hory! Na to si musíme ťuknout! A ještě jednou....Žížalo, ty už jdeš spát? Na to si musím ťuknout....To je krása, sedět takhle pod horama....Žžžžížallloooo, já odpoččíívámm...J

15.8. 2009 kolem jezera Togtogul malinovými pláněmi pomalu na Biškek

Zpět na hlavní silnici a za chvilku už podél Togtogul jezera. K jezeru se silnice kroutí skalnatým valem jako had podél vodní přehrady po úzké serpentýnové, uměle vytvořené cestě. Modrá průzračná voda láká ke spontánnímu vykoupání, kromě jedné placené pláže se šlapadly však k vodě není vstup vzhledem ke strmému srázu možný. Za jezerem krajina potom odměňuje zdvihajícími se kopci, zalesněnými hrbolky, průzračným studeným potokem, svěžím chladným vzduchem, zrajícími malinami a sezónními stanovými městečky všech, kteří maliny přišli sbírat a poté hromadně podél stoupající silnice k nebesům, prodávat. Jezero samo o sobě je skleněná poklička pod čínskou tapetou. Tyrkysový satén, ve kterém se odráží pestrobarevné kopce po celé jedné straně jezera. Smetanové barvy od bílé, krémové, béžové, zelené až po hnědou, míchají odstíny jako použitá formelína a kopce tak vytvářejí dojem neplastičnosti. Jako by člověk fotil již focené, jako by přenášel obraz do svého obrazu.

Samotná cesta z Oshe do Biškeku nyní, po natažení nového asfaltu, trvá 11 hodin. Dost dlouho na to, aby se člověk mohl kochat vodou, zelení, kopci i vesničkami. My jsme večer zastavili pár metrů pod silnicí u potoka, kde sezónní sběrači malin postavili své jurty a pozvali nás na polévku. Zakoupili jsme si od nich i pár malin a mléko k snídani a sami jsme si večer uvařili slivovicový grog, protože večer už je tady opravdu chladný.

16.8. 2009 sedlo 3300 m/nm z Oshe do Biškeku

Ještě večer jsme napsali Máce a Petrovi (kteří tou dobou měli projíždět kolem nás do Biškeku autobusem) sms s našimi souřadnicemi a pozváním na malinovou snídani. Nakonec jsme se začali obávat, že jestli na nás v noci opravdu zaťukají na okýnko, že se strachy učůrnem J. Nad ránem na nás však jemně zabubnoval jen déšť a po východu slunce už jsme se okýnky dívali na probouzející se zelené kopečky s pasoucími se koňmi. Vyjeli jsme o pár kilometrů výše, na planinu, kde slunce už roztáhlo své hřejivé paprsky a my jsme vytáhli koberec a uvařili si po dlooouuhé době kafe s mlékem. Jaká to lábuž! Zjišťuji, že ke štěstí stačí poklidné ráno s malým koflíčkem bílého kafe!! Chvíli jsme jen tak polehávali a kochali se teplem v žaludku a zelenými kopečky, za kterými jsme zatím jen tušili tu krásnou prázdnotu, do které jsme toužili se vydat. Zařadili jsme toto místo do mapky v hlavě a až se budeme obrátno vracet do Biškeku po našem okruhu Kyrgyzstánem, ještě jednou se tady zastavíme a nasajeme více atmosféru rozsáhlých planin. Jak jsme řekli, tak kolem nás projel mladík na koni, co jel k jurtám u silnice prodat mléko. Jo, tady je krásně.

Ale to už jsme startovali Šuplík a protože po druhé opravě se hodně zahřívá, do stoupajícího kopce před sedlem jsme jeli nanejvýš obezřetně. Po hodince a více jsme rychlostí 10km/h dohrkali na vrchol a to už na nás čekala druhá strana hory serpentýnma dolu. Jak se Šuplík hřál nahoru, tak se hřál dolu, a uprostřed kopce jsme u potoka polévali rozžhavené brzdy jako žhavé kameny. Do údolí jsme přistáli nakonec bez problémů, ale v hlavách už se nám šikovali malí pikolíci „jak to zvládnem podruhé". Do Biškeku jsme potom roztahanými dlouhými vesničkami, „haťáckými" domečky roztaženými podél silnice, přijeli přesně v době, kdy se Máca s Petrem stačili ubytovat. Ještě s ostatními účastníky jejich zájezdu na Pik Lenina jsme se nakvartýrovali do pronajatého bytu a večer zašli na biškecké pouti na večeři a pivko. Kdo se nebál strašidel, vyjel na ruském kole pokochat se pohledem na zasněžené hory v zapadajícím slunci a ostatní mezitím spucli další várku pelmení či popili další čajník. Večer jsme se tak ještě s Knoflíkem dostali na českou párty ve zmíněném bytě, vyslechli si historky „jak se leze na Pik Lenina", s obdivem nad výkony si řekli, že zůstaneme u hipísáckého poklidného života, a ustlali si na karimatce u kamarádových nohou jejich postele.

17.8. 2009 Čolponata, jezero Yssyk-Kol

Ještě v malé knoflíkově kocovině jsme odnesli Helenku do remontu (když není rozbité auto, porouchá se nám počítač) a v nákupním centru, za které by se nemuseli stydět v kdejakém německém městečku, jsme nakoupili zásoby dobrých konzerv do Mongolska a v posledním patře se nadlábli evropského jídla ve fast foodu. Potom už jsme se vydali 250km k jezeru Yssyk-Kol, kde na nás opět čekala Máca s Petrem. Čolponata, nejturističtější místo u druhého největšího, nejvýše položeného jezera světa, byla nabitá bohatými kyrgyzskými a kazašskými turisty. Místní nabízeli ve svých chaloupkách pokoje k pronájmu, ale ani hotely a restaurace nebyly prázdné. My jsme však měli to štěstí veškerý tento ruch minout, nakoupit si víno, olivy a lilek v magazínu a odšinout si to dvacet kilometrů mimo na pláž, kde jsme se utábořili, zapálili oheň a udělali si noční piknik na pláži. V zapadajícím slunci se krásně odrážely zasněžené vrcholky hor na protější straně jezera, a my jsme si užívali tu naprostou pohodu bez lidí u vody, která byla i v končící sezónně ještě teplá. Pochopili jsme tak jeho název Teplé jezero v kyrgyštině (říká se, že kyrgyzové se v jezeře díky jeho prosakování teplých pramenů, koupají i v zimě). Jen kdyby na nás po celý večer neútočili komáři! Utábořili jsme se na travnaté plošce u písčité pláže a to se nakonec ukázalo jako problém. Jakmile sluníčko zapadlo, vrhli se na nás komáří rodinky jako kobylky a přesto, že nekousali, ve spacáku jsme jich ten večer povraždili na stovky.

18.8. 2009 cesta do Karakolu pod horama

Už v sedm hodin ráno lákali místní kluci ze žigulíku Petra na vodku a i přesto, že slušně odmítl, byli otravní jako večerní komáři. Když vypili druhou (či snad třetí) láhev, konečně odjeli. My si rozbalili koberec, rozžhavili vařič a oddávali se nesmírné chuti bílé kávy u pohledu na čisté jezero. Lepjošky se sýrem, broskve, ranní koupačka, to vše nás naladilo na hezky strávený další den. Nasedli jsme všichni čtyři do Šuplíku (holky do polohy ležmo do postele a v dalších hodinách už jenom drbaly a na svět koukaly malými okýnky mezi polštářky) a sunuli se směrem Karakol pod horama. Cestou jsme zastavili natrhat si pár mini meruněk, které rostly podél cesty a navečer jsme dorazili do města. Ubytovali jsme se v turistickém jurtovišti uprostřed města „netopíme, je léto" a pod spacákama do minus 10C a čepici jsme se snažili zahřát na posteli ve zmrzlé jurtě. Vyšplhali jsme se přeci jen výše a teploty jsou oproti pláži u jezera nižžžššíííí.

19.8. 2009 cesta na Arašan

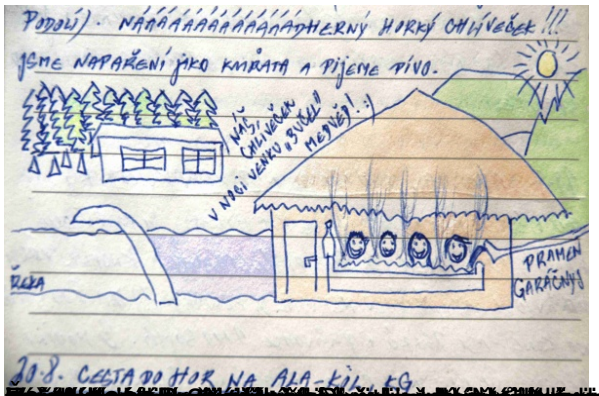
PODOLÍ). NÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁDHERNÝ HORKÝ CHLÍVEČEK!!!
JSME NAPAŘENÍ JAKO KNÍRATA A PIJEME PÍVO.
NÁŠ CHLÍVEČEK V NAŠI VENKU „SUŠÍ" MEJVÁL.:)
ŘEKA
PRAMEN GARÁČANY
20.8. CESTA DO HOR NA ALA-KÖL, KG

RÁNO NA SVÍTÁNÍ JSME VYKOUKLI ZE STANU A NASTALA ZIMA
BUDE BÝT SNÍH!
VEČER
HROMY | BLESKY
KROUPY (DO POLÍVKY)
RÁNO
SNÍH
→ SNĚHOVÉ VÁNICE V SEDLE!

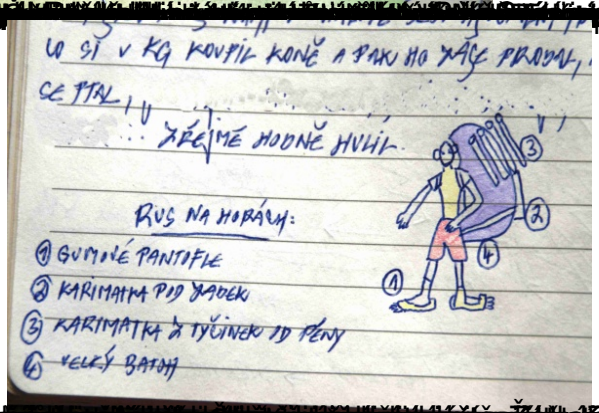
CO SI V KG KOUPIL KONĚ A PAK HO ZÁŘE PRODAL,
CE TYAL
ZÁŘÍME HODNĚ HVÍLI.
RUS NA HORÁCH:
1 GUMOVÉ PANTOFLE
2 KARIMATKA POD ZADEK
3 KARIMATKA Z TYČINEK ZE PĚNY
4 VELKÝ BATOH

ÝSYK-KÖL VEČERO
SMAŽÁK S BRAMBOREM
LÉTAJÍCÍ KOBEREC

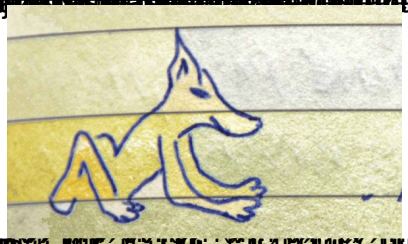

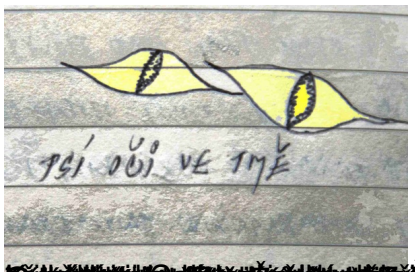

[redacted]